

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztálvozás

92

Szerző:

Tábori Pál

Cím:

Angol könyv -
a Röck családról

Hely:

Röck család

Idő:

" 1947 "

Személy

Helyszám

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Székesfővárosi házinyomda 1926 — 8891

»FIGYELŐ«
ÚJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.
Telefon: 299-632

ap:

1947 JÚL.

Angol könyv — a Röck-családról

London, július hó

Kenneth Duffield nekem (vadember testvérem), a kilencvenéves Savage Club tagjai vagyunk s havonta egyszer-kétszer leülünk a fehér asztal mellé vigadni. De ennél nevezetesebb tulajdonsága az ausztráliai származású Mr. Duffieldnek, hogy félmillió juh és húszszer négyzetkilométer legelő tulajdonosa. Ettől eltekintve azonban igen kitűnő író is, akinek nevéhez tucatnyi híres revű és zenés vígjáték fűződik. Az sem utolsó nevezetesség vele kapcsolatban, hogy a háború alatt beállt közmatróznak egy themzei hárkára s végigszolgált a logvadabb légítámadásokat lelkes buzgalommal.

Duffield most könyvet írt »Savages and Kings« (Vademberek és királyok) címen, amely nagyképűség nélkül, humoros epizódokban számol be életéről. Ebben a derűs, mulatós könyvben bukkantam rá néhány magyar figurára s egy érdekes, jószerű történetre, amely a — Röck-családról szól. Tudjuk, hogy

Röck Marikát

erős náci-barátsággal vádolták s még mindig függőben van az a ragalmazási per, amelyet egy svájci író ellen indított. A legfrissebb hír szerint Ellsler Fannyról szóló film főszerepét fogja eljátszani Olaszországban. Hogy Röck Marika valóban náci-kém volt-e vagy sem, azt nem én vagyok hivatott eldönteni, de annyi biztos, hogy Hitler Németországa csinált belőle primadonnát s legalább is időnként lenne önkéntes szilenciumra ítélve magát a legközelebbi esztendőekben.

Ennyi előjáróba. Duffield leírja, hogy 1934 telén Bécsbe utazott a Zsákbamaczka angol jogaimak megvásárlására. Ott találkozott

nemes ikervárosba. A kék Dunát jégterlaszok borították s olyan szürke volt, mint néha a Földközi-tenger, ha a misztrál fúj. De az állomáson senki sem várt.

Marika kitűnően játszott, de apja valóságos vadembernek bizonyult. Az előadás után oda-találtam a családi lakásba, ahol

Röck papa,

Röck nagypapa, két Röck nagynéni és számos gránitarcú unokaöcsés fogadott.

Négyfogásos vacsorát szolgáltak fel, a család kitűnő étvágygal fogyasztotta el, de miután minden fogás másfajta gulyásból állt, attól tartok, rossz benyomást tettem, mert kétszer visszautasítottam a repetét. A tokaji bor azonban kitűnő volt és bőségesen öntözgették s a kissé sivár vacsorát fölénykeltette Röck nagypapa, aki az asztalfőn ülve időnként különböző orvosságokat töltött magába a jobbján lévő számos kis üvegből. (Véleményem szerint erre nagy szüksége is volt az ilyen vacsoránál.) Később

Kun Magdával,

a tragikus hirtelenséggel elhunyt bájos magyar színésznővel, aki a darab bécsi előadásának volt főszereplője. Nemi nehézséggel sikerült megállapodniok, mert Magda akkor még nem beszélt angolul és Duffield csak angolul tudott. Utána rövid időre Budapestre látogatott.

»Paul Murray — írja Duffield —, akivel együtt sok darabot produkáltam, sürgőnyzött s lelkemre kötötte, menjek el Pestre s nézzem meg a Zsákbamaczka magyar előadását, amelynek egy kitűnő magyar művésznő, Röck Marika volt a sztárja. Paul elintézte, hogy Röck kisasszony megvár a vonatnál, elkísér a színházba s utána apja lakására, aki magagerje volt.

Miután biztonságban megfelletem a gyötrelmes utat, túlélttem a hálókocsi kengőzét és gőzfürdői hőmérsékletét, egy sivar délután megérkeztem a

spaghetit szolgáltak fel, amit gumicsövek vagdalt aprólékának éreztem.

Addigra már igen rosszul éreztem magam s még rosszabbul, amikor megérkezett a dessert. Ez nyers és érelen paradicsomból, almából, uborkából és körtéből állt, amelyet a többiek jó étvágygal s úgy látszik minden halálos veszedelem nélkül fogyasztottak el... Ekkor következett az előadás. A parkettét megszabadították a bútoroktól és Marika ragyogó akrobatikus táncot mutatott be. Röck papa velünk maradt, de a család többi tagja visszavonult, talán hogy táncot próbálják semlegesíteni a gulyás-vacsora egyébként végzetes következményeit...

Röck úr heti száz fontot kért Marika számára. En ötvenet ajánlottam (hajlandó lettem volna hetvenötig elmenni), de Röck úr egyszerre fölborította a tárgyalást, mert szörnyű dühbe gurult (magyarul) majd tört angolsággal kijelentette: »Angolok vacakok, London vacak. Fele Londont el kell bombázni. Angolok kétharmadát agyon kellene bombázni... Valóban kellemes és vendégszerető megjegyzés egy házigazda ajkán. És mindez 1934-ben történt!...

Eddig Duffield hiteles beszámolója. Vajon Röck-papa, aki száz fontért (hetenként) hajlandó lett volna legyőzni angol-ellenes érzelmeit, meg volt elégedve az 1940-es Blitz-zel? S vajon ma mennyiért lépne föl Röck Marika Londonban — ha hagynák?

Tábori Pál